

L'home butaca

Ranpo Edogawa

Una edició de **Ko Tazawa**

Índex

09. La raó de ser d'aquesta Sèrie de Literatura Japonesa

10. Cronologia

12. L'autor i les seves obres

15. *L'home butaca*

35. *El passejant de les golfes*

75. *L'home que viatjava amb un quadre de mig relleu*

La Yoshiko solia tancar-se a l'estudi, que compartia amb el seu marit a la part d'estil occidental de la casa, cada matí després d'acomiar-se d'ell, quan anava al ministeri. Eren normalment les deu tocadés. Allà, en el seu temps lliure, es dedicava a escriure una novel·la per al número especial d'estiu de la revista *K*.

Feia poc que s'havia fet famosa com a escriptora de gran bellesa, tan famosa que eclipsava els mèrits del seu marit, un alt funcionari del Ministeri d'Afers Estrangers. Li arribaven moltes cartes d'admiradors gairebé cada dia.

Aquell matí també, asseguda a l'escriptori, havia de llegir les cartes dels seus admiradors abans de començar a treballar.

La majoria no eren gaire interessants, estaven plenes de clixés, però de totes maneres s'obligava a llegir-les totes, fossin com fossin, amb amabilitat femenina.

Va començar amb les més curtes. Va llegir dues cartes i una postal i li quedava un sobre força gruixut. Era habitual que li enviessin manuscrits, així, sense demanar-li permís. Solien ser manuscrits llargs i avorridíssims, però de totes maneres va obrir el sobre i en va treure un plec de papers amb la intenció de llegir-ne almenys el títol.

Era un bloc de folis enquadernat, com havia esperat, però, curiosament, no hi havia ni el títol ni el nom de l'autor. Començava amb un *Benvolguda senyora* directe, com si s'hi adreçés personalment. Ho va trobar estrany. Que potser era una carta? Pensant això, va començar a llegir les primeres dues o tres línies i de seguida va tenir el pressentiment d'alguna cosa anòmala i esgarrifosa. Allò va despertar la seva curiositat innata i ja no va poder parar de llegir.

Benvolguda senyora,

*Li demano mil disculpes per enviar-li una carta tan imper-
tinent, jo que soc completament desconegut per a vostè.*

*El que li explicaré ara segur que la sorprendrà, perquè
confessaré davant seu un fet realment misteriós.*

Durant uns mesos, vaig viure una vida diabòlica amagat totalment del món humà. Per descomptat, no hi ha ningú en aquest món que en sàpiga res, del que vaig fer. Si no hagués passat res, no hauria tornat mai més al món humà.

Fa poc, però, el meu cor va canviar de manera inexplicable. I ja no puc estar-me de confessar-li el meu destí malaurat. Havent llegit aquestes paraules, deu tenir dubtes en molts sentits. Però sigui pacient i continui llegint aquesta carta fins al final. Aleshores, entendreà per què li escric i per què em sento obligat a fer-li aquesta confessió, i tot quedarà molt clar.

Dit això, no sé per on començar. Com que es tracta d'uns fets estranyíssims que depassen la mesura humana, descriure'ls amb un mitjà banal com una carta, que correspon al món humà, em produeix una mena de vergonya. I per tant no tinc gaires ganes d'escriure. No obstant això, no en trec res de dubtar sense parar. Intentaré explicar-li tan bé com pugui els fets des del principi, seguint l'ordre cronològic.

Vaig néixer desfigurat i soc un home extremament lleig. Li prego que ho tingui ben present. Si no, em seria insuportable que em veiés sense estar-ne avisada. La meva aparença lletja, ja des de petit, encara més impresentable després d'una llarga vida malsana, em fa ser molt caut, per quan accepti veure'm després d'aquesta petició meva tan impertinent.

Amb quina mala sort vaig néixer! Havia nascut terriblement lleig, però el meu cor amagava una passió extraordinàriament ardent. Tenia somnis dolços i luxosos en què oblidava la meva realitat, ja que sóc un trist artesà amb un aspecte monstruós i a més a més molt pobre.

Si hagués nascut en una família rica, hauria pogut distreure la tristesa de la meva lletjor abandonant-me als diferents plaers gràcies al poder dels diners. O si hagués tingut el do

artístic, hauria pogut oblidar-me del desassossec de la vida gràcies a la bellesa de la poesia, per exemple. Malauradament, no gaudeixo de cap d'aquestes sorts, i com a fill d'un pobre ebenista, havia de seguir vivint dia darrere dia dedicat a la feina heretada del meu pare.

La meva especialitat era la fabricació de butaques. Les meves butaques solien agradar als clients més difícils de satisfer. Per això el majorista em tractava bé i m'encarregava només butaques luxoses. En aquesta mena d'encàrrecs hi havia especificacions subtils difícils d'acomplir per les formes complicades dels respallers i dels braços, per la duresa dels coixins o per les mides de cada part del moble, cosa que causava al fabricant un maldecap inimaginable per a la gent de fora del gremi. Tot i així, com més difícils són els encàrrecs, major és la meva satisfacció a l'hora d'obtenir bons resultats. Si se'm permet parlar sense por de ser considerat arrogant, puc dir que la satisfacció podria comparar-se a la que tenen els artistes en acabar les seves obres admirables.

Quan acabo de fabricar una butaca, m'hi assec per comprovar si és còmoda o no. Aquest és l'únic moment de satisfacció inefable en la meva vida insípida d'artesà. Qui hi seurrà?, una persona noble?, una dona bella? Deuen viure en un palau on hi ha habitacions prou luxoses per a aquesta butaca de tanta qualitat. Deu haver-hi quadres de pintors famosos a les parets. Els llums dels sostres deuen ser unes grans aranyes de cristall que semblen joies. El terra deu estar cobert de catifes molt cares. A la taula de davant d'aquesta butaca segur que hi ha moltes flors i plantes europees de colors vius i de fragància dolça. Perdut en aquestes imaginacions, sentia momentàniament en el meu interior un plaer difícil d'explicar, sentia com si jo fos el propietari de l'habitació luxosa.

La meva imaginació agosarada i efímera no para de créixer.